

Iuda - Comentarii H. Rossier

Introducere - Iuda

Scumpi frați și surori,

Cu toate că este foarte scurtă, epistola lui Iuda cuprinde o vastă perioadă istorică; ea ne înfățișează lepădarea de credință a creștinismului, de la primele elemente ale răului care se strecuraseră printre creștini în vremea apostolilor până în ziua când judecata definitivă va cădea peste creștinătate. Această epistolă ne arată cum Adunarea, părăsind adevărurile pe care Dumnezeu i le încredințase, a înaintat în lipsa de evlavie care va culmina cu lepădarea Tatălui și a Fiului. În această epocă, viitoare încă, întinericul moral va înlocui lumina Evangheliei care mai strălucește astăzi în lume; totuși, noi vedem la lucru, acum deja, toate elementele care caracterizează această lepădare de credință. Epistola lui Iuda ne lămurește asupra atitudinii pe care orice creștin trebuie să o ia în zilele noastre față de rău și asupra modului în care el poate să-L slăvească pe Dumnezeu în aceste triste împrejurări. Să nu uităm: într-o vreme de ruină, creștinul poate să-L slăvească pe Dumnezeu tot atât de mult ca în zilele cele mai înfloritoare de la începutul Adunării! Împrejurările s-au schimbat, fără îndoială, dar Dumnezeu poate fi onorat de ai Săi, probabil în alt mod, dar tot atât de mult ca atunci când Duhul a coborât peste ucenici la Rusalii. Dumnezeu nu ne cere astăzi să restabilim starea de lucruri ruinată prin greșeala noastră, nici să ne comportăm în mijlocul creștinătății ca și cum totul ar fi în ordine, închizând ochii la decăderea sa, ci El ne dezvăluie o cărare care duce printre ruine, o cărare aprobată și cunoscută de El, pe care ochiul vulturului n-ar fi putut niciodată să o zărească, dar pe care credința învață să o deosebească.

Observați mai întâi modul foarte general în care Iuda îi caracterizează pe creștinii cărora el le scrie: „Iuda, rob al lui Isus Hristos și frate al lui Iacov, către cei chemați, preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos” (versetul 1).

Celelalte epistole se adresează credincioșilor cu cuvinte foarte diferite; este adevărat că ei sunt numiți de două ori „sfinți chemați”, adică sfinți prin chemare, dar niciodată direct „chemați”. Când Dumnezeu vrea să câștige un suflet pentru El, începe prin a-l chema. Așa a făcut cu Avraam, părintele credincioșilor; și nu s-ar putea da copiilor lui Dumnezeu un caracter mai general decât acesta; el îi cuprinde pe toți, căci toți sunt chemați, fără nici o excepție.

Nu găsim aici o intenție evidentă? Această epistolă, care se ocupă cu vremea actuală, se adresează tuturor copiilor lui Dumnezeu, fără să excludă vreunul, fără deosebire de mers și de cunoștință, fără să țină seama de ceea ce ar putea să-i despartă. Toți sunt deci răspunzători de a asculta epistola și de a se conforma ei; de aici, acest termen „chemați”, totodată atât de larg și atât de individual. Când un apostol scria unei adunări locale, mulți creștini care nu făceau parte din ea ar fi putut, în nepricepere, să afirme că nu li se adresează lor tot conținutul epistolei sale; în cazul lui Iuda, un gând asemănător ar fi de nescuzat. Fiecare membru al familiei lui Dumnezeu, în această lume, trebuie să-și zică: Domnul mi se adresează aici personal.

Este de observat că două lucruri dau acestor „chemați” o siguranță absolută cu privire la legăturile lor cu Dumnezeu. Ei sunt „preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos”. Niciodată nu ar trebui să existe în marea familie a lui Dumnezeu nici măcar un singur suflet care să se îndoiască de legăturile sale cu Tatăl și care să nu aibă siguranța mântuirii sale. Cei care se îndoiesc, să cugete la următoarele cuvinte: dragostea Tatălui față de voi este tot atât de desăvârșită ca și dragostea Sa față de Isus Hristos, preaiubitul Său Fiu; de aceea apostolul vă spune: „preaiubiți în Dumnezeu Tatăl.” Siguranța voastră este tot atât de desăvârșită ca aceea a lui Isus Hristos; de aceea apostolul vă spune: „păstrați în Isus Hristos.” Dacă mântuirea celor chemați ar depinde de credincioșia lor, nici unul dintre ei n-ar ajunge la capătul căii sale. Noi nu putem nici să ne păstrăm, nici să ne mântuim. Siguranța noastră veșnică este asigurată nu pentru că suntem fideli (deși, desigur, trebuie să fim fideli), ci pentru că Dumnezeul dragostei ne vede înaintea Lui în Hristos.

Salutul apostolului este de mare importanță: „Îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite!” (versetul 2).

Și în epistolele către Timotei, cuvântul „îndurare” face parte din salut, dar nici o epistolă adresată unor colectivități de creștini nu conține acest cuvânt. Motivul ar fi următorul: îndurarea este un lucru necesar nu unei colectivități, ci fiecărui credincios în parte. Eu sunt o sărmană ființă slabă, care greșește în multe feluri, expusă la primejdii continue. Starea mea atrage mila divină, care îmi vine în ajutor, mă înștiințează, se interesează de toate amănuntele mersului meu. Acesta este caracterul îndurării. Dar aici, o epistolă adresată fără deosebire tuturor celor chemați, invocă asupra lor îndurarea. Cum să ne explicăm acest lucru? Prin faptul că, într-o vreme de ruină, mărturia creștină ia un caracter tot mai individual. Aceasta nu înseamnă nicidecum (așa cum se aude spunându-se uneori de credincioși descurajați în prezența năvălirii rapide a răului), că mărturia creștină nu mai poate să aibă caracterul colectiv al unei adunări a sfinților. Cei care vorbesc astfel fac o mare greșeală; chiar epistola lui Iuda este o dovadă în acest sens. Ea vorbește despre oameni care s-au strecurat printre credincioșii fideli, care sunt niște stânci ascunse la mesele lor de dragoste; tocmai prezența lor este o dovadă că există o adunare a sfinților. Dar învățătura, pe care o primim aici, este că, având în vedere groaznică stare morală a creștinătății, suntem datori să fim din ce în ce mai fideli în mărturia noastră individuală, pentru că Dumnezeu ține seamă de aceasta într-un mod special. Fără îndoială, este un privilegiu imens pentru inima credincioșilor de a putea să se bucure în comun de Masa Domnului - semn prin excelență al mărturiei colective și vestire a unității Trupului lui Hristos - într-o vreme când ea este neglijată în creștinătatea mărturisitoare. Faptul că această mărturie este astăzi de o slăbiciune mare, în comparație cu ceea ce era în trecut, nu este nevoie să o spunem, dar totuși Dumnezeu ține cont de ea, căci tot ceea ce este mai înalt în creștinism, adorarea, se află în legătură cu strângerea laolaltă a copiilor Săi în afara lumii. Chiar dacă mărturia noastră colectivă a devenit atât de slăbită, încât se reduce numai la strângerea laolaltă a doi sau trei în jurul Domnului Isus, mărturia individuală n-ar trebui nicidecum să sufere din cauza unor astfel de piedici. Ea poate fi tot atât de puternică, ca atunci când Duhul Sfânt umplea în mod individual pe credincioși în primele timpuri ale Adunării. Puterea Duhului Sfânt în fiecare în parte nu este astăzi mai limitată decât atunci, dacă avem de grijă să nu întristăm acest Oaspete divin în mersul nostru; spiritul lumesc și necredincioșia Adunării limitează în schimb lucrarea Duhului în Adunare.

O mărturie individuală menținută cu credincioșie în timpul de acum și o sfântă despărțire de rău sub toate formele sale sunt cu atât mai necesare, cu cât, având în vedere nedreptatea care stăpânește în Adunare, nu putem găsi mult sprijin și ajutor chiar printre frații noștri; dar

Domnul ne rămâne și putem conta în întregime pe El.

Aici, mulți creștini mă vor întrerupe probabil: Dumnezeu vorbești numai despre progresele răului, despre starea de ruină a creștinătății și despre judecata sa inevitabilă. Dumnezeu se pare că întorci intenționat privirea de la tot binele care se face în jur, de la activitatea în bisericile noastre, de la efortul considerabil de milostenie, de unire, care caracterizează astăzi lumea creștină, de la imensele sume întrebunțate în scopul de a înainta împărăția lui Dumnezeu. Sunt departe de a tăgădui tot ceea ce credința produce la copiii lui Dumnezeu; dar răspund celor ce judecă astfel: Dumnezeu nu privește starea creștinătății nici ca voi, nici ca lumea. El judecă starea oamenilor după modul în care ei se poartă față de Fiul Său și față de Scriptura care Îl revelează; voi n-ați fi sinceri dacă ați căuta să tăgăduiți că grupul mărturisitor din care faceți parte se îndreaptă cu repeziciune spre părăsirea Cuvântului și tăgăduirea Fiului lui Dumnezeu.

Acest caracter al judecății lui Dumnezeu se afirmă de la începutul până la sfârșitul Scripturii. Măsura judecății lui Dumnezeu este dată de starea morală a lumii față de Dumnezeu, nu de progresele sale materiale, nici de stima pe care o are ea față de meritele sale. Lepădarea totală de credință constă în tăgăduirea Tatălui și a Fiului, și acest fapt îl pun în evidență, între altele, epistola lui Iuda, a doua epistolă a lui Petru și prima epistolă a lui Ioan. Satan are mii de mijloace de a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu; printre acestea este și acela de a-i orbi hrănind mândria lor și făcându-i să se ocupe de progresele lor.

„Pacea și dragostea să vă fie înmulțite!” (versetul 2). Scumpi frați și surori, iată ce ne urează tuturor apostolul! El nu vorbește aici despre pacea cu Dumnezeu și despre dragostea Sa, la care nu poate fi adăugat nimic, ci dorește ca noi să le savurăm în practică. El cunoaște greutatea credincioșilor în aceste ultime zile, în care lumea este caracterizată, pe de o parte, printr-un zbucium continuu și, pe de altă parte, prin răcirea tuturor afecțiunilor firești și prin egoismul care nu ține seama de nimic. „Dragostea să vă fie înmulțită!” Eu cred, scumpi prieteni, că dacă în zilele actuale „cei chemați” ar primi în inimile lor ceea ce Duhul lui Dumnezeu le urează aici, ar fi toți buni martori ai lui Isus Hristos. Vrajmașul caută să răcească dragostea care este legătura între copiii lui Dumnezeu. Nu trebuie ca el să reușească! Nu ne este niciodată greu să vedem răul, să-l semnalăm, să le vorbim altora despre el; dar întreb: Este un remediu descoperirea răului? Nu, dragostea îi vindecă, îi ridică și îi îndreaptă pe frații noștri în mersul lor. Harul câștigă inima. Asprimea poate să înăbușe răul, dar ea n-a câștigat niciodată pe nimeni. Dacă așa stau lucrurile cu privire la frații noștri, același lucru are valabilitate cu privire la Evanghelia vestită lumii. Harul atrage, atinge cugetul, produce pocăința, conduce la Hristos; dacă este necesar să spună omului adevărul, să-l facă să înțeleagă starea sa de depărtare de Dumnezeu, tot harul dă pe față această stare pentru a aduce vindecare, pentru că harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Într-o vreme când dragostea celor mai mulți s-a răcit și când nelegiuirea învinge, nu avem oare cu toții nevoie ca dragostea să ne fie înmulțită?

Apostolul intră acum în însuși subiectul epistolei sale. Nu sunteți izbiți de seriozitatea acestui început? „Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră comună, m-am văzut obligat să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (versetul 3).

El a luat pana plin de marea dorință de a le înfățișa un subiect care va face totdeauna bucurie celor răscumpărați: „mântuirea noastră comună”. Înainte de orice, el ar fi vrut să-i facă pe credincioși să se bucure, în părtășie unii cu alții, de minunile lucrării Mântuitorului... Dar pana i-a căzut din mâini. Ce s-a întâmplat? S-au ivit pericole, iar acești sărmani creștini nici n-au bănuit probabil! Era neapărat nevoie să-i înștiințeze, pentru ca ei să nu adoarmă într-o primejdioasă inactivitate. Apostolul a părăsit deci primul său plan și a luat din nou pana pentru a-i îndemna să lupte pentru credință!

Scumpi prieteni! Acest îndemn este mai actual ca oricând. Războiul este declarat, dușmanul ține piept în plin câmp de bătălie; primejdii vă amenință din toate părțile; curse vă sunt întinse; prefăcătoria vă înconjoară. Probabil, oile Domnului nu și-au luat măsuri pentru a nu fi luate prin surprindere de acești străini care vin la ele cu vorbiri frumoase și cu vorbe măgulitoare, căutând să submineze temeliile credinței lor. Probabil, inimile lor nu au fost destul de simple pentru a se mărgini la glasul bunului Păstor. Apostolul s-a hotărât să ne scrie. Trebuie să ne trezim, să ne ridicăm și să luptăm contra puterii răului care ne înconjoară. Care este steagul pe care suntem chemați să-l ținem în mâini? „Credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.”

Găsim într-un mare număr de pasaje, că „credința” nu este aici darul lui Dumnezeu, așezat în inima noastră și făcând-o în stare să înțeleagă mântuirea. „Credința” este aici totalitatea învățăturii creștine dată sfinților. Ori, caracterul răului în zilele din urmă este părăsirea acestei învățături. Observați cuvintele: „odată pentru totdeauna”. Această învățătură a fost dată o singură dată; ea este neschimbată și nu a primit nici o modificare. Când Iuda scria, el vorbea despre această învățătură ca aparținând trecutului; era vorba despre ceea ce învățaseră primii creștini prin cuvântul apostolilor. Această învățătură o avem acum în Cuvânt; Dumnezeu a avut grijă să o scrie pentru noi în Sfânta Scriptură, și ea nu există în nici o altă parte.

Cât de mult doresc să vă conving, preaiubiților, că marea sarcină care ne revine astăzi este de a ține sus cu o mână neclintită drapelul care ne-a fost încredințat, și în jurul căruia trebuie să se grupeze toți „cei chemați” fără excepție, drapel pe care sunt scrise două nume care nu fac decât unul: CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ȘI DOMNUL ISUS HRISTOS!

Când ne găsim în luptă cu răul moral care crește mereu în lume, care expune peste tot ateismul și necredința și, pericol mai mare, care face apel la rațiune pentru a răsturna adevărul, să nu vă gândiți că trebuie să ne angajăm în discuții contradictorii. Nu avem destulă putere pentru așa ceva, și eu sunt convins că, în starea noastră de slăbiciune, nici nu mai suntem în stare de așa ceva. Începând cu Reforma și chiar până în secolul trecut, controversa (fără a-i convinge pe adversari) putea să întărească sufletele creștinilor în luptă cu dușmanul. Având în vedere puțină noastră putere, rolul nostru actual este mai degrabă de a nu ne lăsa abătuți de la lucrurile care au fost date sfinților odată pentru totdeauna și de a le păstra cu temeinicie. În aceasta consta lupta credincioșilor din Filadelfia. „Păstrează ce ai”, le spune lor Cel sfânt, Cel adevărat (Apocalipsa 3.11). Să nu vă gândiți că aceasta cere multă cunoștință și inteligență; nu este nevoie decât de un lucru foarte simplu: dragostea pentru Hristos; aceasta poate să o aibă chiar și cel mai simplu dintre noi. Dacă Domnul ocupă în inimile noastre locul care i se cuvine, vom câștiga cu siguranță biruința, pentru că diavolul nu poate nimic împotriva Lui; noi vom păstra credința dată sfinților, căci ea nu-L are decât pe Hristos ca subiect.

Se vede din această epistolă, că în vremea în care apostolul scria, dezbinarea se răspândea deja în interiorul Adunării, dar încă un era un fapt împlinit. Ea a apărut abia după plecarea ultimului apostol; dar Iuda a prevăzut și a vestit ceea ce avea să se întâmple și a făcut apel, cum am

văzut, la totalitatea familiei lui Dumnezeu, în înțelesul său cel mai simplu și cel mai larg, pentru ca orice creștin să poată să-și cunoască datoria, când este vorba de a respinge atacurile împotriva credinței. Trebuie ținut seama de faptul că starea creștinilor, cărora apostolul le scria, era foarte departe de a corespunde la ceea ce ar fi trebuit să fie. El le-a spus că vrea să le aducă aminte, măcar că știau aceste lucruri. Ei erau pe punctul de a uita aceste adevăruri, odinioară bine cunoscute, pe care le învățaseră la început. Ei au primit ungerea Duhului Sfânt prin care știau toate aceste lucruri; dar credința lor slăbise, gândurile lor deviaseră înspre lume, și Iuda a simțit nevoia de a le reaminti lucrurile care priveau scena spre care ei își îndreptau privirile. La fel, apostolul Petru, în cea de a doua sa epistolă, a simțit nevoia să-i trezească pe creștinii adormiți, aducându-le aminte de aceste adevăruri (2 Petru 1.13). Iar noi, credincioșii de astăzi, gândim că nu este momentul potrivit de a ni le reaminti? Ne-am trezit din somnul nostru? Trâmbița luptei a sunat de multă vreme. Șovăim încă pentru a ne aduna în jurul drapelului, ca dușmanul să ne surprindă fără apărare și dezorientați, spre rușinea Căpeteniei slăvite care vrea să ne conducă? Oh! De-ar pătrunde aceste cuvinte ale apostolului în urechile noastre: „Deșteaptă-te, tu care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina!“

A doua parte a epistolei lui Iuda (versetele 5-16) ne descrie răul care caracterizează zilele de pe urmă. Eu înțeleg bine, scumpi frați și surori, că subiectul despre care vă vorbesc nu este nici aducător de bucurie, nici ziditor, dar în anumite momente din viața noastră, Dumnezeu ne aduce pe marginea unei prăpastii și ne obligă să ne aruncăm ochii în ea. Această privire este foarte salvatoare, când, ca Lot, ne lăsăm amăgiți de frumoasa aparență a câmpiei Iordanului. Să ne amintim însă că, dacă este vorba de împotrivirea față de rău, nimic nu ne face capabili de aceasta ca faptul de a fi ocupați cu binele. Gândindu-vă la aceasta, veți vedea că „toată armătura lui Dumnezeu“ (Efeseni 6), pentru a ne împotrivi în ziua cea rea, constă, înainte de toate, într-o bună stare a sufletului nostru, și că biruința depinde în întregime de aceasta. Cuvintele singure nu câștigă biruința, ci o viață predată lui Hristos și trăită în părtășia Sa.

„Căci s-au strecurat printre voi unii oameni rânduți de mult pentru condamnarea aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos“ (versetul 4).

Acești oameni se strecuraseră printre credincioși aducând cu ei, pe furis, erezii nimicitoare (2 Petru 2.1). Dar Cuvântul ne descoperă cu privire la ei, că deja în vremurile de odinioară, când încă nu se strecuraseră, acești oameni au fost „scriși de mult pentru osânda aceasta“. Această expresie nu înseamnă cu nici un chip, că Dumnezeu îi predestinase pentru judecata veșnică; aceasta este o gravă greșeală care face parte din învățătura lui Calvin. Acest pasaj vrea să spună că Dumnezeu vorbise dinainte despre acești răi de la sfârșit și vestise chiar din timpurile străvechi sentința care avea să apese asupra lor și în urma căreia vor fi condamnați. Când a fost ridicat în lume pentru prima dată un profet (Enoh), el a vestit o sentință penală asupra celor răi din zilele noastre, care va avea ca urmare o groaznică judecată. Oh, de le-ar putea fi deschise ochii la timp celor răi, pentru a afla soarta care îi amenință și a cunoaște aversiunea pe care Dumnezeu o are față de învățăturile lor, dovedită prin faptul că El a osândit chiar de la începutul lumii, înainte de potop, ideile care se învață astăzi!

Acești oameni sunt „neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos.“ Aici sunt marcate două caractere ale răului, pentru ca noi să-i putem recunoaște cu ușurință pe acei oameni. Acești neevlavioși, despre care vorbește apostolul, sunt oameni din zilele noastre care nu sunt născuți sub perioada Legii, ci sub cea a harului. Ce fac ei cu harul? Îl disprețuiesc, nu țin seamă de obligațiile morale pe care harul le impune și profită de el, pentru a se deda la o stricăciune fără frâu.

Cel de-al doilea caracter al neevlavioșilor este că ei „tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos.“ Această expresie revine de multe ori în cursul acestei epistole. Cuvântul nu spune aici că neevlavioșii tăgăduiesc Persoana lui Hristos, ci că ei Îl tăgăduiesc ca singurul nostru Stăpân și Domn. Ei nu primesc autoritatea Sa, iar aceasta este ceea ce caracterizează creștinătatea înaintea descoperirii finale a lepădării de credință. Acești oameni caută autoritatea numai în ei înșiși și în ceea ce ei numesc conștiința lor. Aceasta este „nelegiuirea“ despre care vorbește 1 Ioan 4.3, propria voință sau refuzul oricărei legi în afară de sine, fiecare fiindu-și lege pentru sine. Drepturile lui Hristos sunt astfel neglijate. Cuvântul Său nu constituie un îndreptar; fiecare este liber de a-l judeca, de a lua din el ceea ce îi convine și de a lepăda ceea ce nu-i convine. Să nu uităm că acești „neevlavioși“ mărturisesc adesea cea mai mare admirație și cel mai adânc respect pentru Persoana lui Isus, în timp ce leapădă autoritatea lui Hristos. Având în vedere Cuvântul care Îl prezintă cu atâta frumusețe pe Domnul, ei își rezervă dreptul și autoritatea de a judeca, cu toate că acest drept Îi aparține numai lui Dumnezeu. Religia lor este deci înălțarea omului și o vor face mereu mai mult, până în ziua când „omul păcatului se va așeza în templul lui Dumnezeu, prezentându-se drept Dumnezeu“ (2 Tesaloniceni 2.4).

După ce a arătat cele două caractere ale „neevlavioșilor“, părăsirea harului și lepădarea autorității Domnului, apostolul trece la judecata răului; dar mai întâi constată că din partea lui Dumnezeu nu i-a lipsit omului nici un ajutor. Istoria poporului Israel dovedește aceasta. Dumnezeu îl izbăvise din țara Egiptului prin răscumpărare. De ce a fost nimicit acest popor în pustie? Pentru că nu a crezut; lipsa de credință a fost la baza judecății lui, pentru că nu există nici o binecuvântare adevărată care să nu depindă de credință.

Ca și pentru Israel, necredința creștinătății mărturisitoare formează baza judecății sale; dar înainte de toate, apostolul vrea să caracterizeze lepădarea de credință, urmarea acestei necredințe și judecățile care urmează să vină asupra ei. „Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea inițială, ci și-au părăsit locuința, îi ține în lanțuri veșnice, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari“ (versetul 6).

Părăsirea stării noastre originale, sub orice formă ar fi aceasta, este lepădarea de credință. Apostolul face aici aluzie la niște evenimente tainice, relatate în Geneza și pe care Cuvântul lui Dumnezeu le lasă cufundate în întuneric, ca și pe îngerii căzuți, care sunt inițiatorii acestor rătăcirii. Nu ne revine dreptul să ridicăm acest vâl, dar ceea ce știm este că judecata din ziua cea mare va lovi aceste duhuri corupte, după cum pedeapsa focului veșnic a lovit deja cetățile nelegiuite Sodoma și Gomora care lucraseră în același fel ca și aceștia (versetul 7). Găsim aici două feluri de judecată, una viitoare, cealaltă imediată și definitivă, una sub întuneric, în lanțuri, pentru a aștepta sentința tribunalului divin, cealaltă actuală prin foc, care este un foc veșnic.

Iuda trece acum la răii care trăiau în vremea sa și al căror caracter va merge accentuându-se tot mai mult până la judecata finală. „Acești visători întinează în același fel carnea și disprețuiesc stăpânirea și hulesc gloriile“ (versetul 8).

Apostolul îi numește visători, oameni care nu sunt conduși de adevăr, ci de o imaginație care nu cunoaște reguli. Din momentul în care omul renunță la Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai are nici un motiv de a nu se deda la vorbării goale și la basme. Acești visători au două caractere deja menționate în versetul 4: întinează carnea, disprețuiesc stăpânirea și hulesc gloriile. Nesocotirea stăpânirii lui Hristos are drept

consecință nenorocită o atitudine batjocoritoare față de glorie, în timp ce creștinului care recunoaște autoritatea Domnului, nu-i este greu să se supună stăpânirii acelor care sunt puși de El. Aceste autorități pot fi magistrați imorali sau tirani sângeroși; însă credinciosul se va supune lor cu excepția lucrurilor în care ascultarea de Dumnezeu are întâietate asupra aceleia care este datorată oamenilor. Chiar arhanghelul Mihail (versetul 9) nu a îndrăznit să rostească o judecată batjocoritoare împotriva diavolului care căuta să pună stăpânire pe trupul lui Moise pentru a amăgi din nou poporul, readucându-l la idolatrie.

„Aceștia însă”, adaugă apostolul, „hulesc tot ce nu cunosc și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca animalele fără minte” (versetul 10).

Cuvântul „aceștia” ocupă un loc foarte important în această scurtă epistolă. El îi caracterizează pe oamenii care se ridică contra lui Dumnezeu din zilele lui Iuda și în zilele noastre până în momentul venirii Domnului cu judecata Sa. Acești oameni există deci în zilele noastre. Petru, în cea de a doua sa epistolă, îi califică în același fel: „Dar aceștia, ca niște animale fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor” (2 Petru 2.12). În ce termeni disprețuitori îi tratează Duhul lui Dumnezeu pe aceia al căror orgoliu îndrăznește să se ridice împotriva lui Dumnezeu, care se laudă cu inteligența lor și se coboară la nivelul animalelor fără minte, gândind că omul care se debarasează de Dumnezeu poate fi înțelept!

Apostolul adaugă: „Vai de ei!”, căci ei provoacă pe de o parte disprețul lui Dumnezeu, iar pe cealaltă parte atrag judecata Sa. Domnul a vestit nenorociri asupra locuitorilor Ierusalimului și asupra cetăților Galileii, precum prorocii Vechiului Testament asupra poporului iudeu și asupra națiunilor; dar aici, ca și în Apocalipsa (8.13), nenorocirea este rostită asupra creștinătății, nenorocire mai groaznică decât toate cele din vremurile de odinioară, din cauza drepturilor superioare acordate națiunilor creștine.

Scumpi prieteni, simțiți nenorocirea care apasă asupra acestei lumi creștinate, în mijlocul căreia sunteți chemați să trăiți?

„Vai de ei! pentru că au mers pe calea lui Cain și s-au dedat rătăcirii lui Balaam pentru răsplată și au pierit în răscoala lui Core” (versetul 11).

În acest verset găsim trei exemple care ne descriu progresul răului, de la începutul său până la lepădarea de credință, trei pași care îl conduc pe om la răzvrătirea finală împotriva lui Dumnezeu și împotriva Domnului Isus Hristos.

Primul caz este cel al lui Cain. Religia lui Cain nu admite că blestemul lui Dumnezeu, din cauza păcatului, apasă asupra omului și asupra lumii. Cain pășește în fața lui Dumnezeu cu ideea greșită că un păcătos poate prin el însuși să se pună în rânduală cu Dumnezeu; de aceea el aduce roadele muncii sale și ale eforturilor sale ca o jertfă Domnului. Această religie, începutul lepădării de credință, nu se deosebește de aceea a oamenilor din zilele noastre, pentru că despre „aceștia” vorbește apostolul când zice: „Au mers pe calea lui Cain”. Religia lor constă în a se pune în rânduală cu Dumnezeu prin lucrările lor. Fără a ține seama de Cuvântul Său precis, această religie îndepărtează din conștiință gândul unei judecăți inevitabile. Dar exemplul lui Cain are și un alt înțeles. Mărturia lui Abel pentru îndreptățirea prin credință devine motivul urii lui Cain față de fratele său, o imagine a urii lumii față de credincioși și a urii poporului iudeu față de Domnul Isus. Această ură împotriva a ceea ce este născut din Dumnezeu caracterizează în mod deosebit ultimele perioade din Apocalipsa. Cain reprezintă starea lumii religioase în întregime, în schimb cazul lui Balaam are o proporție mai restrânsă. El reprezintă, dacă pot să mă exprim astfel, răul eclesiastic. Știm ce a fost Balaam: un proroc, dar nu unul fals, pentru că primise de la Dumnezeu darurile sale, însă el le unea cu practici idolești: „alerga la descânțec”. Balaam cunoștea gândurile lui Dumnezeu, dar cu toate acestea învăța cu bună știință erori. Cu ce scop? Pentru o răsplată! El era plătit pentru învățătura sa destinată să nimicească poporul lui Dumnezeu. Lui Balaam nu-i păsa că diavolul își avea rolul său în această lucrare; scopul său era îmbogățirea. Apostolul Petru spune despre Balaam „că a iubit plata fărădelegii”. Apocalipsa 2.14 ne descoperă un al doilea caracter al lui Balaam: „învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idoloilor și să comită desfănare”. Apocalipsa ne împărtășește ceea ce cartea Numeri trece sub tăcere, și anume că Balaam, văzând că-i scapă răsplata, l-a sfătuit pe Balac să amăgească pe Israel prin fiicele Moabului pentru a-l aduce să se închine înaintea lui Baal-Peor (a se vedea și Numeri 25.1-4).

Cât este de trist să constatăm, scumpii mei prieteni, că a învăța eroarea în schimbul unei răsplăți este una din trăsăturile apostaziei (lepădării de credință) și aparține creștinismului zilelor noastre! Se văd urcând la amvoane oameni care tăgăduiesc cele mai importante adevăruri ale credinței și care învață eroarea ascunzând-o sub cuvinte destinate să-i înșele pe cei neștiutori cu privire la otrava pe care o conțin. Această eroare nu este un lucru viitor, pentru că ea a început să se arate deja în zilele apostolului Iuda. Ea există astăzi, iar Cuvântul lui Dumnezeu rostește nenorocirea asupra celor care o răspândesc.

În cazul lui Core găsim un ultim pas în rău: „Ei au pierit în răscoala lui Core.” Core a fost un levit care avea ambiția de a lua cu forța slujba lui Aaron în marea preoție. El voia să stăpânească peste poporul lui Dumnezeu punând mâna pe o slujbă atribuită în vremea sa fratelui lui Moise și conferită acum Domnului Isus. În cartea Numeri citim că el s-a asociat cu Datan și Abiram, rubeniți, care s-au ridicat împotriva lui Moise și care au refuzat să față să asculte de el. În vremea sa, Moise era adevăratul „împărat în Israel” (Deuteronom 33.5). Astăzi, acest adevărat împărat este Domnul Isus Hristos, Căruia îi este încredințată autoritatea din partea lui Dumnezeu. Core, Datan și Abiram au refuzat să-i dea ascultare. Acesta este simbolul răzvrătirii deschise împotriva lui Hristos, ultimul caracter, în parte încă viitor, al lepădării de credință. Este aproape ziua când creștinătatea nu-l va voi nici ca Mare Preot, nici ca Împărat, nici ca Dumnezeu. Ea va tăgădui pe Tatăl și pe Fiul. Acest ultim caracter, răscoala lui Core, este cel mai rău dintre toate. Se vede, prin judecățile care cad asupra acestor diferite personaje, cum apreciază Dumnezeu faptele lor. Cain, blestemat de Dumnezeu, este pribeag și fugar pe pământ; Balaam cade prin sabia lui Israel cu împărații lui Madian (Numeri 30.8), pământul înghite pe Core și pe complicitii săi; ei coboară de vii în mormânt, înainte-mergători ai ultimului lor reprezentant, Anticristul, care va avea parte de aceeași soartă în iazul de foc.

Aceasta este, scumpi frați și surori, desfășurarea principiilor răului. Este necesar să ne dăm seama de ceea ce este lumea în raport cu Dumnezeu și de soarta care o așteaptă; dacă facem aceasta, viitorul ei ne va umple de o adâncă milă pentru ea și, cum vom vedea la sfârșitul epistolei, de o râvnă fierbinte pentru a mântui sufletele care fac parte din ea. Dar, pe de altă parte, nu vom căuta prietenia lumii din moment ce judecata stă deasupra capului ei. Cu ocazia răscoalei lui Core, Moise a spus poporului: „Depărtați-vă de corturile acestor bărbați răi” (Numeri 16.26). Un israelit ar fi fost neascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, dacă s-ar fi dus să le strângă mâna și să se declare prietenul lor. Această neascultare l-ar fi făcut să aibă aceeași soartă.

„Aceștia”, adaugă apostolul, „sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără teamă împreună cu voi și se pasc pe ei înșiși; nori fără apă, purtați de vânturi; pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile lor; stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru veșnicie” (versetele 12-13).

Toate aceste exemple ale sfârșitului, ca și cuvintele ieșite odinioară din gura profetului Enoh, se referă la „aceștia”, adică la oamenii din vremurile din urmă, iar aceste vremuri sunt pentru noi tocmai acestea în care trăim. Apostolul adaugă la descrierea sa o trăsătură generală, care caracterizează în mod deosebit lumea de astăzi: neliștea continuă și mișcarea fără oprire. Ei sunt „nori fără apă, purtați de vânturi, valuri înfuriate ale mării.” Isaia exprimă același gând: „Dar cei răi sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști, și valurile ei aruncă afară noroi și mîl” (Isaia 57.20). Dacă din întâmplare par să prindă rădăcină, sunt „de două ori morți, dezrădăcinați.”

Da, lumea de astăzi realizează mișcarea perpetuă și goana sa se accelerează din ce în ce mai mult. Ca și trenurile, automobilele sale etc., ea se năpustește spre prăpăstii, temându-se să acorde un singur minut gândirii în această goană vertiginoasă, pentru a se întreba încotro merge și pentru a examina cu seriozitate viitorul său. Vai! lumea va dispărea în întunericul veșnic ca stelele rătăcitoare. Numai credinciosul are odihnă în această lume, pentru că odihna sa este în Hristos. Inima și cugetul său au clădit pe Stânca veacurilor, veșnica temelie a credinței.

Tot despre „aceștia”, despre oamenii din epoca actuală, a prorocit și Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam: „Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși de toate lucrările lor nelegiui-te, pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți” (versetele 14-15).

Enoh a prorocit înainte de potop. Evident, ochiul său de profet a văzut judecata care avea să cadă asupra lumii prin potop câteva secole mai târziu, dar el a privit mult mai departe în viitor. Prorocia sa, străbătând mii de ani, ajunge până în zilele noastre, pentru că ea ne vorbește despre venirea Domnului Isus pentru judecată cu zecile de mii de sfinți ai Săi. Enoh nu aștepta potopul, prin care el n-a trecut, ci îl aștepta pe Domnul. Nădejdea sa a fost împlinită: Enoh a fost răpit în cer, fără a trece prin moarte, și va fi readus cu Domnul Isus când va veni însoțit de oștirile Sale pentru a împlini răzbunarea Sa asupra oamenilor neevlavioși din zilele noastre.

După ce a făcut descrierea neevlavioșilor în relațiile lor cu Dumnezeu, apostolul analizează caracterul lor moral. Această analiză este foarte importantă, pentru că, îndată ce vorbim despre îngrozitoarea stare a celor neevlavioși, persoane bine intenționate ne răspund: Fără îndoială, este dureros că acei oameni au alte gânduri asupra acestor subiecte, dar sunt oameni onorabili, devotați, ireproșabili în purtarea lor etc. Se exprimă Cuvântul lui Dumnezeu în acest mod cu privire la ei? Să ascultăm ce spune Cuvântul : „Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor, umblând după poftele lor; gura le este plină de cuvinte arogante și admiră pe oameni pentru câștig” (versetul 16).

„Nemulțumiți cu soarta lor”: nu este oare aceasta starea care caracterizează din ce în ce mai mult astăzi lumea care trăiește fără Dumnezeu? Un vâl de nemulțumire și de tristețe se întinde pretutindeni peste spirite; se încearcă să fie îndepărtat printr-o activitate febrilă, dar fără să se reușească. S-a găsit vreodată în lume un om fericit? Dar mai mult, gândul că alții au atins ceea ce ei doresc, face să se nască gelozia în inima lor: „Ei sunt nemulțumiți cu soarta lor.” Apostolul adaugă că ei „umblă după poftele lor; gura le este plină de cuvinte arogante.” Lăudăroșenia și mulțumirea de sine merg de comun acord cu aspirația ascunsă spre satisfacerea dorințelor secrete ale inimii lor. Ei admiră pe oameni pentru câștig. Nu este oare acesta obiceiul lumii? Se arată admirație pentru ceilalți, li se spun cuvinte plăcute pentru folosul pe care îl aduce linguișirea.

Am urmărit până la capăt această tristă enumerare a principiilor răului deja mult dezvoltate în zilele noastre, dar care sunt pe punctul de a se dezvolta într-o goană irezistibilă. Cu lepădarea de credință este ca și cu acele avalanșe care se văd formându-se în munți. La început nu sunt decât câteva frânturi de gheață care se rostogolesc pe o pantă cu zăpadă. Aceste frânturi atrag altele și deodată, cu o repeziciune amețitoare, acest torent solid se năpustește, zdrobind în trecerea sa tot ce întâlnește în cale, până ce umple valea cu dărămurile sale. Lumea actuală poate să aștepte dintr-un moment în altul acest cataclism moral.

Am văzut starea actuală a creștinătății și judecata pe care și-o atrage. Acum, apostolul se adresează credincioșilor, celor chemați, pentru a-i îndemna: „Dar voi, preaiubiților, amintiți-vă cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos” (versetul 17).

Expresia „dar voi” este opusul cuvântului „aceștia”. Pe voi, copii ai lui Dumnezeu, Duhul Sfânt vă învață ce aveți de făcut și care este protecția voastră în prezența răului care crește. El vă readuce la Cuvântul lui Dumnezeu așa cum v-a fost transmis în Noul Testament de către apostolii Domnului nostru Isus Hristos. Cea de a doua epistolă a lui Petru, care conține același îndemn, adaugă la Noul Testament conținutul Vechiului: „Ca să vă amintiți cuvintele vorbite mai înainte prin sfinții profeți și porunca Domnului și Mântuitorului, prin apostolii voștri” (2 Petru 3.2). La fel, versetul 18 din epistola noastră: „Cum vă spuneau că, la sfârșitul timpului, vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor neevlavioase”, corespunde versetului 3 din 2 Petru 3: „În zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor poftes.” Să ne amintim că „la sfârșitul timpului” sau „în zilele din urmă” se vor ivi acești batjocoritori umblând potrivit propriilor lor poftes. Apariția lor actuală ne dovedește că noi am ajuns cu siguranță la zilele din urmă. Pe de o parte simțim o mare ușurare la gândul că peste foarte puțin timp tot acest rău va lua sfârșit și vom fi introduși în slava Domnului nostru Isus Hristos; dar, pe de altă parte, constatarea acestei ultime forme a răului este din cele mai serioase și trebuie să ne luăm toți măsuri pentru a nu fi surprinși.

Capitolul 3 din a doua epistolă a lui Petru face descrierea amănunțită a acestor batjocoritori: „...umblând potrivit propriilor lor poftes și spunând: «Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației.»” Aceștia nu sunt, cum s-ar putea gândi cineva, oameni care râd de orice și iau în ridicol lucrurile divine; această întorsătură de spirit era la modă acum cam un secol și jumătate. Batjocoritorii din zilele din urmă sunt batjocoritori cu adevărat, care leapadă Cuvântul lui Dumnezeu în numele științei și al rațiunii și care consideră vrednic de a fi crezut numai ceea ce văd. Ei cred în veșnicia materiei, deoarece ea nu s-a schimbat de la începutul creației. Chiar dacă mărturisesc uneori o înaltă stimă pentru Persoana lui Isus Hristos ca personaj istoric, pentru ei cariera Sa s-a terminat la moarte. Ei neagă învierea Sa și prin urmare făgăduința venirii Sale.

„Aceștia sunt cei care se despart, oameni naturali, neavând Duh” (versetul 19).

Când Iuda scria, Adunarea creștină exista ca un tot, cuprinzând oameni care s-au despărțit de lume. Nu uitați, scumpi prieteni, că există două feluri de despărțiri: una aprobată de Dumnezeu, cealaltă condamnată de El. Prima este despărțirea de lume, după cum este scris: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul ; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6.17-18). Cealaltă este despărțirea acestor „oameni naturali care nu au Duhul” din mijlocul credincioșilor. Acești oameni firești s-au strecurat printre credincioși, fără ca să fie dintre ei, și au format în mijlocul lor „erezii nimicitoare”, luând parte la mesele lor de dragoste și stricând mediul în care s-au introdus și care n-ar fi trebuit niciodată să-i primească. Prima epistolă a lui Ioan ne arată o a doua fază a despărțirii acestor oameni: „Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi; pentru că dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi” (1 Ioan 2.19). Datoria oricărui creștin, în ziua de astăzi, este de a fi despărțit de ei, de a nu-i admite în adunarea credincioșilor și de a nu se uni cu ei pe terenul pe care ei îl ocupă. Dar se acționează așa? Vai! influența vătămătoare a oamenilor „naturali care nu au Duhul” este tolerată și acceptată în mijlocul creștinătății mărturisitoare!

După ce ne-a avertizat, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă și enumeră mijloacele noastre în prezența acestei stări de lucruri. Regăsim aici prețiosul adevăr despre care am vorbit deja, și anume că Dumnezeu poate să fie glorificat în chip desăvârșit de ai Săi în mijlocul unei creștinătăți ruinate. „Dar voi, preaiubiților, zidindu-vă pe credința voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt” (versetul 20).

- Primul îndemn este de a ne zidi pe credința noastră preasfântă, pe ceea ce a fost dat sfinților „odată pentru totdeauna”. Este evident că nu putem să ne zidim pe sârmana temelie a ceea ce se găsește în inimile noastre. În schimb, această credință, învățătura creștină, cuprinsă în Cuvântul care ne-a fost încredințat, este preasfântă, pentru că Domnul vrea prin acest mijloc să ne despartă în întregime de lume pentru El. „Sfințește-i prin adevărul Tău”, „Cuvântul Tău este adevărul”, spune Domnul Isus. Acesta este primul nostru mijloc de a-L onora pe Domnul.

- Al doilea îndemn este: „Rugându-vă prin Duhul Sfânt”. Dacă Dumnezeu ne sfințește pentru El prin Sfânta Scriptură, o face de asemenea prin rugăciune. Rugăciunea exprimă dependența noastră de Dumnezeu. Prin rugăciune ne apropiem de El și Îi prezentăm nevoile noastre. Intrăm astfel în legătură directă cu Dumnezeu în viața noastră zilnică; dar rugăciunea poate fi eficace numai dacă este făcută prin Duhul Sfânt (Efeseni 6.18). Astfel suntem sfințiți, despărțiți pentru Dumnezeu mai întâi prin Cuvânt, apoi prin practicarea continuă a rugăciunii.

- Al treilea îndemn este de cea mai mare importanță: „Păstrați-vă în dra-gostea lui Dumnezeu” (versetul 21). Duhul Sfânt a turnat această dragoste în inimile noastre; trebuie să ne păstrăm în ea, veghind să nu lăsăm să se introducă în sufletele noastre nici cel mai mic lucru care să tulbure savurarea acestei dragoste.

- Al patrulea îndemn este: „așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică” (versetul 21). Acest pasaj cuprinde cele trei trăsături caracteristice ale copilului lui Dumnezeu, atât de des menționate în Noul Testament: credința, nădejdea și dragostea. Nădejdea este tot atât de importantă ca și celelalte două: ea așteaptă viața veșni-că în care numai îndurarea Domnului nostru Isus Hristos poate să ne introducă. Viața veșnică nu este aici, ca în scrierile lui Ioan, un lucru pe care creștinul îl are, ci acela în care el va intra, în timp ce aici pe pământ se bucură de ea în mod nedesăvârșit. Observați că în aceste două versete, mijloacele noastre constau în legăturile noastre cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt.

Dar noi, ca oameni credincioși, avem îndatoriri față de cei care se împotrivesc, dar și față de frații noștri: „Și de unii aveți milă, făcând o deosebire; iar pe alții salvați-i cu teamă, smulgându-i din foc, urând chiar cămașa pătată de carne” (versetele 22-23).

Cât despre batjocoritorii care se ceartă, ca odinioară satan – stăpânul lor – cu arhanghelul Mihail, trebuie, ca și acesta, să-i muștrăm spunându-le: Domnul să vă mustre! Este inutil de a căuta să-i convingem. Suntem în vremea despre care este spus: „Cine este nedrept, să continue nedreptatea; și cine este întinat să se întineze în continuare; și cine este drept să practice în continuare dreptatea; și cine este sfânt să fie sfințit în continuare” (Apocalipsa 22.11). Însă sufletele fraților noștri se pot lăsa înșelate de acești certăreți, precum și de învățători mincinoși care atacă Cuvântul lui Dumnezeu și Persoana Mântuitorului. Ce trebuie să facem pentru ei? Să-i salvăm cu teamă, smulgându-i din foc. Un creștin a comparat starea creștinătății mărturisitoare cu o casă incendiată. Trebuie să scoatem cu orice preț pe locuitori din ea, cu primejdia propriei vieți; noi, care cunoaștem prețul acestor suflete, nu trebuie să precupețim nici un efort. Trebuie ca ele să-și dea seama de primejdia foarte apropiată în care se află. Să le salvăm cu teamă: acesta este scopul nostru principal adresând creștinilor seriosul avertisment cuprins în aceste pagini.

În ceea ce ne privește, dacă vrem să fim folositori celorlalți, să învățăm „urând chiar cămașa pătată de carne”, adică să evităm orice legătură cu o mărturisire necurată (cămașa este imaginea mărturisirii), despre care ne vorbește această epistolă și pe care ea o numește „întinăciunea cărnii” (a se vedea Apocalipsa 3.4). Astfel în 2 Corinteni, după ce a vorbit de obligația ca familie a lui Dumnezeu de a fi despărțiți de lume, apostolul adaugă cu privire la mărturia noastră individuală: „...să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu” (2 Corinteni 7.1).

Dumnezeu să facă, ca toți scumpii Săi copii să înțeleagă aceste lucruri și fiecare din ei să se întrebe: Arăt eu caracterele recomandate de această epistolă, având în vedere starea de lucruri din vremea de față? Dacă nu putem să răspundem la această întrebare printr-un DA sigur, n-ar trebui oare să fim profund umiliți, pentru că arătăm atât de puțin ceea ce Domnul ne recomandă?

Totuși, dacă n-am știut să ne păzim de influențele vătămătoare care ne înconjoară, avem încă un mijloc: Dumnezeu rămâne cu noi. El singur este în stare să ne păzească. Să avem încredere în El și să nu ne încredem în noi înșine. „Iar Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale...” (versetul 24).

Nu este oare minunat că această epistolă, care ne-a prezentat dezvoltarea irezistibilă a răului în zilele din urmă, ne arată în același timp posibilitatea de a fi păziți de orice cădere pe un drum semănat cu piedici și capcane? Ea ne încurajează prin siguranța că Dumnezeu poate să împlinească în chip desăvârșit ceea ce noi suntem incapabili să facem și să ne așeze pentru veșnicie fără prihană înaintea slavei Sale plini de bucurie. Ce încurajare este în aceste cuvinte! Cât este de prețios faptul că ele ne sunt adresate pentru vremea de azi și nu pentru o vreme în care totul era relativ în ordine! Cât este de bine să poți să-ți spui: Puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat, nu se lasă transformată de împrejurări și se glorifică cu atât mai mult, cu cât se desfășoară într-o vreme de tristețe apăsătoare morală și de ruină. Cu cât lepădarea de credință crește, cu atât este mai necesar de a nu avea nici o încredere în noi înșine, ci de a ne sprijini pe Acela care vrea să ne păzească și să ne facă să ne înfățișăm în bucuria veșnică a slavei Sale.

„ ...singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin.” (versetul 25).

Nu veți găsi nici o epistolă din Noul Testament în care lauda lui Dumnezeu Mântuitorul să se reverse atât de bogat ca în această epistolă a lui Iuda. Nu numai mersul nostru poate să-L slăvească pe Dumnezeu în aceste vremuri rele, ci și noi vom prețui cu atât mai mult slava Sa, cu cât ne vom găsi în împrejurări mai grele. Păstrarea Numelui Domnului nostru Isus Hristos și netăgăduirea Sa, în timp ce este atacat din toate părțile, ne califică pentru a înțelege această slavă și a o mări și ne dă senzația marii reuniuni cerești, în care cuvinte asemănătoare cu acestea vor fi rostite în jurul tronului: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în ființă și au fost create!” (Apo-calipsa 4.11); „ ...Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvântare!” „A Celui care stă pe scaunul de domnie și a Mielului să fie binecuvântare, cinste, slavă și stăpânire în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5.12-13).

Scumpi frați și surori, Dumnezeu să facă să punem la inimă aceste lucruri, să nu ne facem iluzii asupra caracterului zilelor în care trăim și să ascultăm de îndemnul acestei epistole! Astfel, în loc de a arăta o vinovată nepăsare față de rău sau a ne lăsa descurajați, vom merge din putere în putere, având cu noi puterea lui Dumnezeu, gata să ne conducă, să ne susțină și să ne păzească de cădere, până la venirea glorioasă a Domnului nostru Isus Hristos!

clickbible.org